

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi W. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w O.
z dnia 8 lutego 2006 r., sygn. akt VI C (...) [VI WSC (...)]

w sprawie z powództwa W. C. i B. C.

przeciwko J. W. i „M.(...)” Spółce z o.o. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 lutego 2006 r. [sygn. akt VI C (...)] powód W. C. zakwestionował skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wymaganie to ma charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga wniesiona osobiście przez stronę niebędącą sędzią, prokuratorem, notariuszem, profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, adwokatem, radcą prawnym, radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.) jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 130 k.p.c.) i podlega odrzuceniu a *limine*. Wniesiona skarga sporządzona i wniesiona

została osobiście przez powoda, a zatem bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego.

Ponadto skarga nie spełnia wszystkich wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn skarga jest niedopuszczalna. Zawiera bowiem nieusuwalne braki. W konsekwencji należało ją odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).